

Marcelo Vareste

- Őiirler -

Yayın Tarihi:

13.10.2022

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan Őiirlerin tüm yayın hakları Őairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Őiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, Őairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kiŐinin isteği zerine Antoloji.Com tarafından, Őairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıŐtır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve Őiir içerikleri ile ilgili anlaŐmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir Őekilde sorumlu ve taraf değildir.

Ay Işığı

Ay ışığı dolu bir gece
Nice kimseler saklıyor içinde
Bir ben kalmışım uzakta
Yıldızlar gezerken
Eksilmiş ışığımız
Kabul görmemişiz evrende
Ay ise benden bir beden
Bitecek bir ışığın içinde
Dönüyor kendi halinde
Beni de çekiyor içine
Kaybediyor ışığında
Tek bir ışık tanesi olmuşum
Kimseye ulaşamayan
Herkesten kaçan
Eksik bir parçayım sanki
Bir yerde durduracaklar ışığımı
Sınırlar çizilmiş
Bana sorulmadan tabi ki
Uyuyorum ona
Tükeneceğim ana dek
Bekliyorum sabırsızlıkla

Marcelo Varesto

Ayrılık

Ayrılma vakti geldi çatı
Sessiz sedasız kapatıyorum kapıyı
Son bir defa bakarak
Koşarak uzaklaşıyorum
Her göz şaşkın bakıyor
Normalde beni görmeyen her göz
Şimdi birer kartal misali
Otobüse atlayıp ta en uzaklara
Nereler varsa
Kimse bulamayacak bir daha
Öyle ki yanımda telefon bile yok
Arayanım çokmuş gibi
Arkamda tek bir not
O da canımdan öteye sadece
Merak etmesin beni
Her zamanki gibi kaçıp gidiyorum yine
Bıçağın en sivri yerlerine
Bu defa tek yönlü yolculuk
Bir daha dönmemek üzere
Bütün risklere koşarak gideceğim artık
Daha yaşamadığım ne korku kaldı ki
İnsan gibi yaşayalım ya
Ya da manası var mı bu ucube hayatta kalmanın
Değecek ne var burda olmanın
Yapaylaşan samimiyet
Vahşileşen zihniyet
Köleleşen hürriyet mi
Ya da doğru, bir şey daha var ki
Katılaşan kalpler
Neden yoksa neden diye birisine sorasın ki
Birçok kişiyi hayata tutan şeyler bunlar
Küçümsememek lazım asla
Menfaate bağlı hayatlar
Kabul etmesek de dört bir yanımdalar
Bu yolda başarılar herkese
Başka bağlı hayatlar bulma vakti benim için
O gemiyi beklemek gibi
Her şeye rağmen denemem gerek
Hayatın bir an önce geçmesi için
İşte her şey ortadaysa eğer, artık ayrılık vakti
Ayrı hayat vakti
Her yerden uzak bir dünyaya gitmeliyim
Bir gün akıllara gelsem bile hatırlanamayacağım kadar uzaklara
Hatta özlenemeyeceğim kadar miras bırakmadan
Yeni bir ben olmak için
Ruhumu dahi burda bırakıp
Gerekirse yeni bedenler bulmak lazım
Her lazım şey için tek bir şey lazım
Ayrılmak lazım
Hissettirmeden
Her şeyden

Marcelo Vareste

Cellat

Öyle bir noktadayım ki
Bir yanda hayallerim var, bir yanda kölelik
Hayallerime koşmaya çabalarken ne çok engeller konuluyor önüme
Dört bir yanımda dikenler, bıçak kesikleri, yanıklar
Her tarafım yara bere
Enerjim tükendi
Hayallerim gözümün önünde idam ediliyor
Koşuyorum onları kurtarmak için
Cellat çoktan hazır oysaki
Geç kalıyorum
Kan kaybindan ve susuzluktan koşacak hâlim kalmadı
Neyse ki yolda su uzatan dostlar var
Kimisi bir bardak, kimisi bir şelale
Ancak onların desteği de bir yere kadar
Yol sadece tek kişilik
Ya hayallerim ya ben
Gözümün önünde çığlıklar atıyorlar
Kalbim kaldırmıyor
Beni ben yapan onlar
Ölümlerine şahit oluyorum hıçkırarak
Ruhun bedeninden çıkışını izler mi insan
Oluyormuş meğer
Bir bir kaybediyorum onları
Yetişemiyorum
Kaybedersem eğer
Beni de "istenilen bir köle" yapacaklar
Cellat olma sırasını bana verecekler
Sonrasında ben de birilerinin celladı hâline getirileceğim
Sistem kusursuz hazırlanmış
Çıkmak için fethetmek gerekiyor
Ama kolay değil
Fethedenler bir avuç insan
Onlarda tükenmiş fedailer
Ya hayallerimi kurtarsam
Değecek mi tüm bu zulüme
Yanlarına tükenmiş halde varabilsem
Ne kadar daha sahip çıkabilirim ki onlara
Çıkışı bulmak imkansız gibi
Pes edesi geliyor insanın
İki yolu da bırakmak cazip geliyor
Bu daha zor sanki
Çıkamıyorum hazırlanan güzergahlardan
Zulümlerle geçiyor tüm yol
Sonu da belli değil
Orası da karanlık
Ne çıkarır tüm bu çabalar, meçhul
Kesin olan şey ise tek
Toprak yazacak bu yapılanları
Kurtulanlara "Fatih", kaybedenlere ise "Tarih" diyecekler
Her zaman ki gibi

Marcelo Vareste

Çelikten Kalpler

Öylesine söylenmiş bir sözdü onlar için
Arkadaş dediklerim
Arkadaştan öte dost dediklerim için
Tek bir laftı belki de
Ama içten içe yüklü
Çok manalar barındıran
Herkes için bu kadar basit demek ki
Bendeki kalp değil de çelik sanki
O bile dayanamaz gerçi
En özel sırlarını açtığın
Onun ise aslında hiç önemsemediği
Tutmak lazım ağzı
Dost dememek lazım
Her şeyi anlatırsın da koz olur o sana
İşte bu dünya bu sadece
Değer vermemek lazım ederinden fazla
Derdin azalsın diye paylaşırsın
Ama ikiye katlar dost bildiklerin
Sonra düşünürsün
Gerçek dost kimdir
Var mı öyle biri
Kendimden başka
Çiziyorum her şeyin üstünü
Herkesin
Bu beden laf öğütücü değil
Bana bunları yapanlar da insan değil
İçime atarım
Kedilere anlatırım da
Anlatmam kendimi
Benliğimdeki dertlerimi
Kendi içimde patlarım
Ya da kedilerdir dostlarım
Dilli canlılar dost olmamalı
Bu da benim imzam olarak kalacak

Marcelo Varesto

Eski Güzel Günler Neredeler

İçimde fırtına
Esiyor haykıra haykıra
Vazgeçmiyor asla
Yana yakıla

Ciğerlerimde alevler
Kalbimde ter
Zihnim beni bekler
Ne oyunlar eyler

Hararetlendi doğa
Yıldırımlar düşüyor canlarıma
Ciğerlerim ağlıyor bağıra bağıra
Her yer toz duman kasırga

Diniyor felaketler sanki
Olacak mı her şey eskisi gibi
Kırlar yeşil, dağlar esintili
En güzel günlerimiz gibi

Marcelo Vareste

Geride Bir An

Zaman rüzgar gibi
En mutlu anlar hafif birer esinti
Her düşünmede yeniden hissedilen
Hepsi geride bir an

Yere düşünce kaldıran
Para için değil de insanlıktan
Vardı böyle günlerimiz
Hepsi geride bir an

İnsanlık daha saftı
Duygularımız şeffaftı
Unutulmaz zamanlardı
Hepsi geride bir an

Ümitlenenler varsa
Geri gelir mi o yaşlar diye
Boşa ümitlenmeyin çünkü
Hepsi geride bir an

Marcelo Vareste

Gezmeye Yabancı Ülke

Ellerimde yaralar
Tenim dökülüyor tek tek
Yüzüm bakılmayacak halde
Nerde o eski saçlarım
Döküldüler tel tel
Yürüyecek durumum bile yok
Enerjim olsa bile
Ayaklarım izin vermiyor artık
Sanmayın ki yetmiş yaşındayım
Gencecik yaşında bir çınarım
Bu coğrafyanın emeği büyük
Yirmi beşinde ölür de
Yine yirmi beşinde gömülür
Bu toprağın gençleri
Daha erken yaşta gömüldü kimileri
Tıpkı benim gibi
Her yerimden hastalık akıyor
Kan niyetine
Düzelir miyiz bir gün
Kardan daha beyaz günlerde
Güneşten daha sıcak
Daha aydınlık günlerde
Yoksa yirmi yaşında gömüleceğimiz günlerde mi
Ama biz ölmüşüz çoktan
Cenazemizi yıkayacak insan yok
Ne yazık ki insan yok
İnsanlık yok
Irmağının akışında
Boğulmuş bir ülke
Tek kalan varlığımız
İşte bu garip ülke

Marcelo Varesto

Gitmeli

Gitmeli mi buralardan
Hiçbir şeye aldirmedan
Arkama bile bakmadan
En uzak yere
Orası her neresi ise
Bir gece vaktinde
Sadece bir palto ve birazcık para ile
Her şeyi geriye atıp
Bir an önce kaçıp
Uzaklaşmalı mı
Anlatmalı mı tüm olanları
Tüm kayıpları
Ardımda bıraktıklarımı
Bırakmak zorunda olduklarımı
Niye kaçtığımı
Anlatmamak en güzeli gibi
Kimsenin ne haberi ne düşüncesi
Hiçbir bilgisi olmadan
Beni düşünmeden
Gitmeli
Zaten merak etseydi
Düşünseydi
Hâlimi hissetseydi
İçimdeki alevleri fark etseydi
İki kelam etmez miydi
Hiç mi sormazdı
Zaten sormadı
Konuşmadı
Önem verse belli ederdi
Biliyorduydu yanıma gelirdi
Bilmiyorsa sorma gereği hissederdi
Bu kadar önemsiz miydi her şey
Kolay mı bu kadar
Demek ki kimse
Hiçkimse umursamamış ki beni
Aptallık bende
Güvenmemek gerekli kimseye
Ne arkadaşına ne aileye
Çekip gitmeli yeni yerlere
Gerçek insanlar bulunan bir yerlere
Öyle bir yer var mı bilinmez
En azından aramak lazım
Kimseye aldirmedan
Kimseyi anmadan
Kimseden aranmadan
Kimseyle ağlamadan
Daha fazla sızlanmadan
Gitmeli

Marcelo Vareste

Halattan Hayat

Halat hazır
İlmik atıldı
Yerleřtiriyorum yerine güzelce
Hafif bir sođukluk var elimde
Ellerim benden önce pes ediyor
Ellerim varamıyor asmaya o ipi
Tabureyi de koydum
Her şey hazır gibi
Veda mektubu yazsa mıydım ki
Ama yazsam bile
Kim okuyacak sanki
Belki bir kış vakti
Fark eder birileri
Yoksa pek de umursamaz beni
Dünya dönüyor kafamın içinde
Gözlerim görmez oluyor
Artık gitme vakti
Tabureye çıkıp
Kafamı geçirip sakince
Hayatla son bir kez bakışıyoruz
Son sözlerimi söylüyorum ona
Zaten sevmemiřtin ki beni
İstedini yapıyorum
Terk ediyorum seni
İtiyorum tabureyi
Bir ömür çıkıyor ciğerlerimden
Kapanıyor gözlerim
Ama bir dakika
Bir sesler geliyor
Ölmedim mi ben
Ruhum mu duyuyor olanları
Yoksa o şey mi oldu
Çiđlik sesleri geliyor
Hafifçe gözlerimi açmaya çalışıyorum
Göz kapaklarım çok ağır
Kaldırmak çok güç
Hafifçe açıyorum
Etrafımda birkaç dost var
Ve de canımdan öte
Nasıl oldu bu
Ya da neden
Gitmek istiyorum ben
Bırakın beni artık
Siz bedenimi kurtardınız belki ama
Ruhum öldü yeniden
Hemen bulmuşlar beni
Koşup yetiştirmişler
Çok sevdiklerinden midir bilemem
İnsani görev olaraktır belki de
Her neyse işte
Gidemedik bu dünyadan
Kurtulamadık son candan

Bu sefer de
Marcelo Vareste

Kalbimden Bir Parça

İçimde sakladığım korkular
Hep üstümde bir kambur
Dışım pek içim ödle
Sıkıştırıyor kalbimi
Aşırı yükü kaldıramaz bir yürek
Zorlanıyor çok fazla
Bırakmak istiyor vazifesini
Affını isteyip gitmek
Hak veriyorum
Çok yükleniyorum ona
Her şey çok ağır
Üstüme geliyor duvarlar
Kaçıyorum köşe bucak
Yüreğimden kaçamam ya
Söküp atamıyorum
Ben gidiyorum o da benimle
Bırakın peşimi
Koymayın engeller
Ne olur sanki
Bıraksalar bedenimi yüreğime
Kavga sonlansa içimdeki
Neden zor bu kadar
Hava hep kasvetli davranıyor
Kalbim bir çiçek
Gidiyor bir o yana bir bu yana
Varlığım sabık bir böcek
Kanatları kopartılmış
Uçmaya zorlanmış
Kaldırabilir mi bu yürek
Eskisi gibi

Marcelo Varesto

Kasıp Kavuran Karanlık

Tükeniyorum yalnız başıma
Hiç el uzatan yok
Gören yok ki hâlimi
Herkes destek olmaya çalışırken
Kendimi yakıyorum
Eriyorum mum gibi
Bana sadece izlemek düşüyor
Yapabileceğim bir şey yok
Hazırlanmak düşer bu vakitten sonra
Heyecanlıyım da aslında
Merak ediyorum
Zaten tükenmiş bir mum
Ne kadar daha tükenebilir
Ne kadar daha ışık saçabilir karanlığa gömülmeden
Kaçınılmaz bi son
Aydınlık bir hayatın içindeyken fark edemiyor insanoğlu
Karanlığın yakınında olduğunu
Yanıp da ulaşacağını
Mutlak aydınlığa

Marcelo Varesto

Kaybolan Hediye

Kapatmayın gökyüzümü
Çekilin hayallerimin önünden
Bulutlar alev alıyor
Toz duman içinde kaldı tüm hayat
Her şey feda oldu
Hayallerimi çekip kurtarmak için
Kaybettim bu kumarı
Hayallerim de gitti benliğimle
Beni ben yapanlar
Beni bensiz bıraktı
Benimle tek başıma
Her şey paramparça
Beni üzen onlar değil de
Paketi yırtılan hayallerim
Ne zorluklarla sarıp sarmaladığım
İçine her şeyimi koyduğum
Ulu orta döktüler her yere
Ateşe verdiler acımasızca
Cehennemi yaşıyorum cehennemin içinde
Kaybedecek bir şeyim kalmadı
Hayallerimin korlarından başka
Bekleyin beni
Geliyorum korlarınızla
Çok uzaklara

Marcelo Varesto

Sadece Engeller

Yapayalnız bir akşam
Gelip geçiyor insanlar
Bir ben oturup seyredabilen
İçine çağırın bir haykırış var
Bağırın ise dilsiz
Herkes bir şeyleri izliyor
İzleyenler ise âmâ
Arada bir yerlerdeyim
Tek başıma
Yapayalnız
Değişmeyen tek şey ben gibi
Hareket etmeye cesaretsiz
Olmalı bir yerlerde aydınlık
Güneş doğan memleketler
İzleyenler görmeli aydınlığı
Menekşe koklamalı her biri
Konuşup haykırabilmeli onlar
Ne kadar farkındalarsa bunların
O ölçüde yapabilirler ancak
Ben ise yorgun demokrat
Bacaklarım tutuyor mu emin değilim
Beklemeyi bırakmış
Yalnızca seyreden
Düşünmekten mecalim kalmamış
Dertlerimin farkında bile değilim ki
Dertler engelliyor dertleri görmemi
Duyamıyorum artık onları
Tıkamışlar kulağımı sanki
Ama olsun
Onlar hep otursun
Güzellikler onların ayağına gelmeli
Öyleymiş
Yorulmuşlar kendileri
Dünyayı alıp sığdırın ciğerlerine
Bizim kalbimize sığdırdılar
Engellerle hayatlar
Her parçasında bir parça kopardılar
Yine de onlar hak ediyorlarmış iyilikleri
Öyle diyor birileri

Marcelo Varesto

Sahilde Bir Elveda

Sabah erken saatlerde çıkıyorum yola
Nereye götürürse hislerim
Sahilde yürüyorum kimseler yokken
Yalnız deniz ve ben
Her şeye bedel bir an
Sadece tek bir şey için tüm bunlar
Hissedebilmek özgürce
Kimsenin baskısı, etkisi olmadan
Pek mümkün olmayan ama mümkün kılmaya çalıştığım
Hissetmek istiyorum doyasıya
Bir gün çekip gitmek dünyanın bir ucuna
Farklı şeyler tatmak
Yenilikler istiyorum sınırsızca tadabileceğim
Çok görülmemeli insanoğluna
Bir kere geldiğin hayatta başkasına köle olmak
Değer mi
Yaşama amacımız bu muydu yani
Başka bir şey olmalı
Bizi özgür kılacak
Kendimizle baş başa bırakacak
İstedığın gibi yaşayacaksın hayatı
Olacak mı gerçek hayatta
Bunca sıkıntıdan sonra
Olsa ne değişecek artık
Ömür geçip gitmişken
Bir yanım diyor bırakmamalı
Yaşamalı bu hayatı
Beynim itiraz ediyor anında
Yaşayacak hayat mı kaldı
İşte her şey
Bunları düşünmek için her şey
Yalnız başıma
Bir dostumla
Ben ve deniz
Her şeye rağmen özgürce
Keyfimce düşünmek için
Kalbimce hissetmek için
Hiçbir baskı görmeden
En azından bir süreliğine
O anın biteceğini bilsen bile
Onu yaşamak dünyalara bedel
Tek bir hakkım olsa
Tekdüze yaşamak mı yoksa
Sahilde yürümek, martıları izlemek
Ama sonrasında ölmek mi
Sahildeki 1 dakikalık yürüyüşdür hayata bedel
Özetidir yaşamın
Sonrasında
Hayata veda
Kalbime elveda
Sonsuza dek

Marcelo Vareste

Son Can

Yürüyorum uçurumun kenarına
Her yer toz toprak
Hafif bir esinti
Beni bekliyor sanki
Gelmemi
Reddedemiyorum
Çekiyor beni
Tut ellerimden
Al yanına
Kulağımda çığlıklar
Çözemediğim bir ürperti
Kuşlarda bir dinginlik
Herkes beni izliyor gibi
Dünyanın bana
İhtiyacı mı vardı sanki
Burda bırakma
Çek altımdan toprağı
Es püfür püfür
Gökyüzü ağlamaklı
Bulutlar bekçi
Gözlüyor yolumu
Vakit geldi
Son adım için
Ruhum çok sakinleşti
Nefes sesim yankılanıyor
Bırak artık kendini
Bir anda bir el geliyor arkamdan
Ağlamaklı çehresi
Kıyamam ki ben ona
Nasıl da içli
Hayata tutan kişi
Çanımdan öte
İçimde daimi
Tek sevenim o bu alemde
Üzmek istemem onu
Ama yapmak zorundayım ki
Nereye kadar devam böyle
Olmuyor işte
Yeni bir can bul kendine
Benimki yolcu olmalı
Biletler hazır
Unut sen beni
Hatırlanacak da pek bir şeyim yok zaten
Neden bir insan sever ki beni
Özleme sen asla
Kendi yoluna git
Bana düşen görev bu
Beni bekler toprak
Çağırıyor kendine
Elveda canımdan öte
Ve elveda son adımım
Unutun her şeyi

Marcelo Vareste

Sonbahar Akşamı

Yorgun gecenin ayazında
Bir tarafta ateş var diğer tarafta fırtına
Yine kalakaldım bir başıma
Kireçburnu'nda

Birer birer eksildi hayatımın parçaları
Kopardılar kanatlarımı
Aldılar tüm dostlarımı
Bir sonbahar akşamı

Ne eksik ne fazla
Sahiller gemi, okyanuslar kara
Yıldızlar yüzüyor dalga dalga
Benim dünyamda

Gidenler kanımdandı, giderken damarlarımı söktüler
Yetmedi, kalbimi ta ortadan deldiler
Üstüm başım kan ter
Sormaya tenezzül etmediler

Soğuk ta ciğerimi alsaydı
Etmeseydi hayat bizi ayrı
Yaşatmasalardı bana bu acıyı
Onu seçecek ne vardı

Söküp götürerse vahşinin biri
Dıştan iyi, içten zemheri
Her zaman benimlelerdi hani
İki muhabbete eskittiler beni

Bir zamanlar deli doluyduk
Hem coşar hem dertleşirdik
Şimdi eski arkadaşlar olduk
Oysa en yakın dostlar idik

Belki de ben eski ben değilim
Her günde farklı bir benim
Her gün hızla yillanan bedenim
Ruhum ölü, sarılmış kefenim

Ondandır akşam ayazları daha yakın artık bana
Tüm dostlarım oldu akraba
Benim çağım geçmiş oysa
Bir sonbahar akşamında

Marcelo Vareste

Yağmurun Tüm Damlaları

Her yer karanlık
Bir öğrendim ki tüm arkadaşlarım tutuklu
Havada kan kokuları süzülüyor
Karşı gelemiyor hiçkimse
Sonumuz böyle mi olacaktı
Ama bırakamayız asla
Ya kuşlar zincirlenecek
Ya bulutlar yükselecek
Son damlasına kadar yüreğimizin
Pes etmeyeceğiz
Ya hep beraber toprağa gömüleceğiz
Belki de birlikte yeni bir yer inşa edeceğiz
Çıkışı olmayan bir yol bu
Kendi çıkışını yaratman gerek
Kaybedecek hiçbir şeyimiz yok zaten
Özgürlükten başka ne kaybedebiliriz daha fazla
O da gitmişken zaten
Bu kargaşada ümidimiz hala diri
İşte budur bizi biz yapan
Bileğimiz ters çevrilirken gülümsüyoruz
Özümüze döneceğiz de
Onu gördüğümüz için
Seviniyoruz

Marcelo Varesto